

MÅSØY KOMMUNE

MØTEINNKALLING

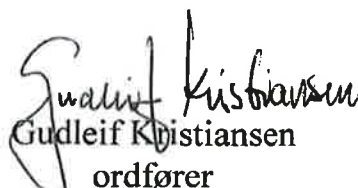
Utvalg: **Formannskapet**
Møtested: Rådhuset - ordførerens kontor
Møtedato: **17.10.2017** **Tid: kl. 10.00**

Representantene innkalles herved. Eventuelle forfall meldes snarest til telefon 476 07845. Vararepresentantene skal bare møte etter særskilt innkalling.

SAKLISTE

Arkiv	Saksnummer	Journr.
G 21	17/40	17/631
	ORGANISERING AV LEGEVAKTSENTRAL	
081	17/41	17/670
	SYKELØNN ORDFØRER	
N 64	17/42	17/612
	PROSJEKT: KRITISK STAMFIBER FINNMARK	
212	17/43	16/496
	TERTIALRAPPORT 2/2017	

MÅSØY KOMMUNE, 9690 Havøysund, den 10. oktober 2017

Gudleif Kristiansen
ordfører

ORGANISERING AV LEGEVAKTSENTRAL

Saksbehandler: Ann-Jorunn Stock
Arkivsaksnr.: 17/631

Arkiv: G21

Saksnr.:	Utvalg	Møtedato
7/17	Omsorgskomiteen	05.10.2017
40/17	Formannskapet	17.10.2017
/	Kommunestyret	

Rådmannens innstilling:

Kommunestyret i Måsøy vedtar at det inngås samarbeid med Finnmarkssykehuset om legevaktssentral.

Behandling/vedtak i Omsorgskomiteen den 05.10.2017 sak 7/17**Behandling:****Vedtak:**

Kommunestyret i Måsøy vedtar at det inngås samarbeid med Finnmarkssykehuset om legevaktssentral.

Enst. vedtatt

Innledning:

Nødnett er et felles landsdekkende radionettverk for nødetatene og andre brukergrupper med ansvar innen sikkerhet, beredskap, redningstjeneste og viktig infrastruktur.

AMK-sentralene, legevaktssentralene, ambulansetjenesten, akuttmottakene og leger i kommunenes vaktordning skal bruke nettet til kritisk kommunikasjon og samhandling.

I Finnmark skal nødnettet være på plass i løpet av oktober 2017.

Alle kommuner har plikt til å yte nødvendige helsetjenester, herunder plikt til å yte øyeblikkelig hjelp i form av legevakt, heldøgns medisinsk akuttberedskap og medisinsk nødmeldetjeneste. Kommunen har også ansvar for å etablere og drifte et fast legevaktnummer som er betjent hele døgnet, etablere og drifte legevaktssentral og ansvar for kommunikasjonsberedskap og nødvendig kommunikasjonsutstyr for helsepersonell i akuttmedisinsk beredskap i kommunen.

I denne forbindelse er det viktig å skille mellom legevakt (lege i vakt) og legevaktssentral (hvor innbyggerne ringer inn for øyeblikkelig hjelp). Eksempelvis kan en kommune inngå samarbeid om legevaktssentral, men fortsatt velge å ha egen lege på vakt i sin kommune.

Saksutredning:

Måsøy kommune har alltid driftet en lokal legevaktsentral via helse-radionettet og tatt imot/formidlet henvendelser til vakthavende lege. Sentralen er plassert på sykeavdelingen og blir betjent av vakthavende sykepleier. I forbindelse med innføring av *Nødnett i helsetjenesten* legges helse-radionettet ned og det er nødvendig å foreta en ny vurdering av denne tjenesten. I vurderingen må det legges vekt på pasientsikkerhet og trygghet for innbyggerne i kommunen, samt at organiseringen av tjenesten må være i tråd med akuttmedisinforskriften.

I 2014 ble alle kommuner kontaktet av Helsedirektoratet. Nødvendig utstyr måtte settes i bestilling innen en bestemt dato dersom en valgte å drifte egen sentral etter innføring av Nødnett. Ut fra de forutsetninger som da lå til grunn vurderte fagtjenesten (kommuneoverlege, avdelingssykepleierne og sektorleder) at legevaktssentralen fortsatt burde driftes lokalt. Lokalkunnskap, nærhet til brukerne, faglige utfordringer og styrking av kompetanse var argumenter som ble vektlagt.

I september 2015 kom *Forskrift om krav til og organisering av kommunal legevaktordning, ambulansetjeneste, medisinsk nødmeldetjeneste mv. (akuttmedisinforskriften)*

Forskriftens formål er å bidra til at befolkningen ved behov for øyeblikkelig hjelp mottar forsvarlige og koordinerte akuttmedisinske tjenester utenfor sykehus. Forskriften skal også bidra til at utstyr som inngår i helse- og omsorgstjenestens kommunikasjonsberedskap fungerer i et landsdekkende nett og sikrer prioritert informasjonsflyt både innenfor og mellom medisinske institusjoner, til mobile enheter og til samarbeidende etater.

Forskriftens § 8 sier noe om kompetansekrav:

Helsepersonell som arbeider sammen med lege i vakt, blant annet operatører av kommunale legevaktsentraler, jf. § 13 bokstav f, skal ha gjennomført kurs i akuttmedisin og kurs i volds- og overgrepshåndtering. Fylkesmannen kan etter henvendelse fra kommunen gjøre tidsbestemt unntak fra første ledd, dersom det midlertidig ikke er mulig å skaffe nok helsepersonell som tilfredsstillt kravene i første ledd.

Forskriftens § 12 omhandler kommunens ansvar for nødmeldetjenesten:

- a) å etablere et døgnbemannet telefonnummer med nødvendig linjekapasitet for kobling til et nasjonalt legevaktnummer
- b) å etablere et fast og offentlig kjent 8-sifret direktenummer til legevaktsentralen
- c) å etablere og drifte døgnbemannet legevaktsentral
- d) å legge til rette for sikker drift av nasjonalt legevaktnummer, blant annet å sørge for alternative svarsteder
- e) å ha et system for sporing/posisjonering av samtaler
 - å ha kommunikasjonsberedskap og nødvendig kommunikasjonsutstyr knyttet til et felles,
- f) lukket, enhetlig og landsdekkende kommunikasjonsnett for helsepersonell i akuttmedisinsk beredskap i kommunen og

å samarbeide med regionale helseforetak for å samordne kommunikasjonen mellom g) legevaktsentralen, den kommunale legevaktordningen, AMK-sentralene og øvrige akuttmedisinske tjenester.

Forskriftens § 13 sier noe om krav til organisering og bemanning av legevaktsentralene:

- a) motta og håndtere henvendelser om øyeblikkelig hjelp innenfor legevaktdistriktet via et nasjonalt legevaktnummer
- b) kunne kommunisere direkte og videreformidle eller konferansekoble henvendelser om akuttmedisinsk hjelp til AMK-sentral, eller øyeblikkelig hjelp til annen legevaktsentral gi medisinskfaglige råd og veiledning, prioritere, registrere, iverksette og følge opp henvendelser om behov for øyeblikkelig hjelp, blant annet å videreformidle henvendelser
- c) til helse- og omsorgstjenesten i kommunen, lege i vakt, fastlege, jordmor, kriseteam og andre relevante instanser
- d) innrette systemet for mottak av telefonhenvendelser slik at 80 prosent av alle henvendelser normalt kan besvares innen to minutter
- e) ha utstyr for lydopptak av viktig trafikk, herunder lydopptak til bruk for dokumentasjon og kvalitetssikring av virksomheten og
- f) bemannes med personell med relevant helsefaglig utdanning på bachelornivå, nødvendig klinisk praksis og gjennomført tilleggsopplæring for arbeid som operatør.

Legevaktsnummeret skal altså besvares av helsepersonell som har tilstrekkelig opplæring og kompetanse til å ivareta kravene i akutforskriften.

Kommuneoverlegen, avdelingsleder og flere sykepleiere har vurdert hvilken løsning som er aktuell og kommer med følgende innspill:

- Sykepleierne i avdelingen deltar til daglig i stell og oppfølging av pasienter, både på sykeavdelingen og på korttids- og rehabiliteringsavdelingen.
Hvis sykepleierne til enhver tid skal være klar til å besvare legevakthenvendelser innen fristen på max 2 minutter, vil en sykepleier ikke kunne delta i stell/dusj eller andre oppgaver der du ikke kan forlate pasienten umiddelbart. Sykepleieren kan heller ikke ha ansvar for de dårligste pasientene som må overvåkes hele tiden. Konsekvensen er at den primære responstida kan bli uforsvarlig lang, dvs > 2 minutter. For å sikre lovkravene om responstid må en sykepleier gå tilnærmet på topp (spesielt kveld/natt og i helgene). Det vil få store driftsmessige utfordringer og kan i ytterste konsekvens kreve en økning på inntil 3,5 stillinger for å betjene legevakten.
Sykepleierne vil fortsatt assistere legene i behandling av pasienter i akuttmottaket, så endringene vil kun gjelde besvaring av legevakts-henvendelser.
- En legevakthenvendelse lokalt kan besvares med en telefon som er viderekoblet fra legevakts-bordet slik at vakthavende sykepleier ikke nødvendigvis trenger å sitte på operatørplass. Men sykepleieren vil da ikke ha tilgang til «Norsk Indeks» for å kunne gjøre en god nok vurdering på hvilket hjelpebehov innringer har. Sykepleieren må uansett oppsøke legevakts-bordet etter å ha besvart en telefon på denne måten.

Dette for å kontrollere om det i løpet av henvendelsen har kommet inn flere telefoner.

- På grunn av det lave antallet henvendelser som det naturlig nok vil være i en liten kommune vil sykepleierne i Måsøy aldri kunne bli eksperter på «triage» (sanking av essensielle opplysninger) i legevakt. Det vil være tilnærmet umulig å trene opp og vedlikeholde kompetansen til våre lokale sykepleiere slik at de kan gjøre en profesjonell triage etter de nyeste retningslinjene.
- Tidligere argumenter for å beholde lokal legevakt gjennom lokalkunnskaper, er lite aktuell, all den tid vi i dag har ansatt 5-6 utenlandske sykepleiere.
- Økt avstand og dårligere logistikk: Ansatte på legevaktstelefon i Kirkenes kjenner ikke geografien, kan bli vanskelig å finne pasient-hus og skadesteder.

Fagtienestens konklusjon: det er mer å vinne enn å tape på ei sentralisering.

Østfinnmark legevakt ved Finnmarksykehuset Kirkenes vil til enhver tid ha godt utdannet personale som betjener legevaktstelefon. De vil besitte en faglig styrke som vil ivareta pasientsikkerhet og trygghet for innbyggerne i Måsøy kommune på best mulig måte.

Det er flere kommuner som har valgt å inngå samarbeid med Finnmarkssykehuset om legevaktsentral.

Østfinnmark legevakt vil betjene kommunene Sør Varanger, Vardø, Båtsfjord, Berlevåg, Nesseby, Tana, Lebesby, Gamvik, Porsanger, Hasvik, Loppa og Måsøy.

Kostnadsberegning:

Kostnader ved drift av lokal legevaktstelefon har vært, og er fortsatt noe uoversiktlig.

Pris for lokal legevaktstelefon er derfor et estimat:

Abonnement operatørplasser:	kr. 69.500,- (1 operatørplass)
Linjeleie:	kr. 130.000,-
Logging av linjer:	?
Teknisk og adm.støtte*:	?
(Sykepleierbemanning:	min. kr. 500.000,- pr stilling)

Østfinnmark legevakts sine utgifter:

Abonnement operatørplasser:	139.000,- (2 operatørplasser)
Linjeleie:	203.500,-
Logging av linjer:	68.150,-
Sykepleierbemanning:	2.840.000,-
Teknisk og adm.støtte*:	350.000,-
SUM KOSTNADER:	3.600.650,-

* Innbefatter kostnader for etablering og drift av datauttrekk fra HDO for statistikk og oppfølging.

Utgifter for Måsøy kommune for kjøp av tjenesten fra Finnmarkssykehuset er beregnet til kr. 130,- per innbygger pr. år. Med et innbyggertall på 1250 vil det bety en årlig utgift på kr. 165.500,-

Drift av egen legevaktsentral: minimum kr. 250 000,-

Rådmannens vurdering (også personal- og økonomiske konsekvenser):

Selv om det skulle være mulig å legge om driften av sykehjemmet på en slik måte at vakthavende sykepleier kan fristilles fra ordinære pleieoppgaver vil likevel de årlige kostnadene ved egen drift av legevaktsentral overstige kostnader ved et samarbeid. I tillegg må en påregne utgifter til kontinuerlig vedlikehold av kompetansen hos våre lokale sykepleiere.

Et samarbeid med Finnmarkssykehuset vurderes som den beste, tryggeste og rimeligste løsningen.

Havøysund, den

Lill Torbjørg Leirbakken
Rådmann

Ann Jorunn Stock
Helse og omsorgsleder

SYKELØNN ORDFØRER

Saksbehandler: Jarle L. Lystad
 Arkivsaksnr.: 17/670

Arkiv: 081

Saksnr.: Utvalg
 41/17 Formannskapet

Møtedato
 17.10.2017

Rådmannens innstilling:

Måsøy kommunestyre vedtar at ordfører ved sykdom beholder sin godtgjørelse de 16 første dagene (arbeidsgiverperioden). I tillegg beholder, til enhver tid sittende ordfører, godtgjørelsen fra kommunen med fratrekk av den godtgjørelsen som vedkommende ordfører mottar fra NAV til maksdato er nådd.

Dokumenter:**Innledning:**

Ordfører eller andre politiske valgte, er i henhold til Folketrygdloven § 1-9 definert som frilansere. Ved sykdom har de dermed ikke rettigheter til lønn ved sykemelding de 16 første dagene av et sykdomsforløp (som dekkes med maksimalt 6G).

Det innebærer at hvis det ikke er tegnet forsikring for tilleggssykepengene, vil ikke ordfører motta lønn i arbeidsgiverperioden, samt redusert refusjon fra NAV hvis bruttolønn overstiger 6G (Grunnbeløpet (G) er per 1. mai 2017 kr 93 634).

Saksutredning:

En ordfører er som folkevalgt ikke ansatt i kommunen, og har da ikke krav på sykepengene som ansatt, noe som er en betingelse for at kommunen skal kunne kreve refusjon, jf. § 8-19.

I motsetning til en ansatt, som har sine rettigheter og plikter fastsatt i en arbeidsavtale, gir kommuneloven nærmere bestemmelser om innholdet i vervet som folkevalgt og som ordfører. Som folkevalgt har ordfører heller ingen arbeidsgiver.

Høyesterett avsa dom den 16. mars i 2016 i sak mellom Staten ved Arbeids- og velferdsdirektoratet og Eide kommune. Saken gjaldt hvorvidt kommunen hadde rett på refusjon for forskuttert godtgjøring under sykefraværet for ordfører.

Høyesterett slår fast at kommunen ikke har krav på refusjon iht. regler knyttet til arbeidstakers rettigheter jf. § 8 – 19. Ordfører er per definisjon frilanser, og ikke arbeidstaker. Tolkningen av dette spørsmålet er nå endelig iht. gjeldene lovverk.

Begrepene arbeidstaker og frilanser er definert i Folketrygdloven §§ 1-8 og 1-9.

§ 1- 9: «med frilanser, menes i denne loven enhver som utfører arbeid eller oppdrag utenfor tjeneste for lønn eller annen godtgjørelse, men uten å være selvstendig næringsdrivende, se § 1-10».

Kommunelovutvalget la frem sin utredning 10. mars 2016 (NOU 2016:4) hvor det foreslås at folkevalgte som har et tillitsverv som tilsvarer minst 50 % stilling, gis de samme rettigheter til ulike velferdsordninger som ansatte i kommunene.

KS sin anbefaling er at kommunene som en konsekvens av dommen ikke forskutterer godtgjørelse under sykefravær, men at ordfører får utbetalt sykepenger direkte fra NAV etter reglene for frilansere. KS anbefaler videre at ordførere får beholde godtgjørelsen i de 16 første dagene (venteperioden), samt dekke mellomlegget mellom 6G og full godtgjørelse i hele sykeperioden.

Etatssjefens/rådmannens vurdering (også personal- og økonomiske konsekvenser):

For å ivareta rettigheter ved sykdom for ordfører kan Måsøy kommunestyre vedta å dekke de 16 første dagene (arbeidsgiverperioden) og i tillegg dekke mellomlegget mellom 6G og full godtgjørelse i hele sykeperioden.

Dette er KS sin anbefaling inntil Kommunelovens utredning på dette området er behandlet. Alternativt har ordfører som frilanser, anledning til mot særskilt premie å tegne forsikring for tilleggssykepenger for de første 16 dagene, jf. § 8-39.

Vedlegg:

Dom i Høyesterett - HR-2016-00589-A

Havøysund, den 10.10.2017

Lill Torbjørg Leirbakken
Rådmann

NORGES HØYESTERETT

Den 16. mars 2016 avsa Høyesterett dom i

HR-2016-00589-A, (sak nr. 2015/1338), sivil sak, anke over dom,

Staten v/Arbeids- og velferdsdirektoratet (Regjeringsadvokaten v/advokat Ida Thue)

mot

X kommune (advokat Gry Brandshaug Dale – til prøve)

Kommunesektorens organisasjon KS (advokat Jan Fougner)
(partshjelper)

STEMMEGIVNING :

- (1) Dommer **Tønder**: Saken gjelder om en kommune har rett til refusjon fra folketrygden for utbetalt godtgjøring til ordfører under sykdom, jf. folketrygdloven § 22-3. Spørsmålet er om en ordfører er å regne som arbeidstaker etter folketrygdloven § 1-8.
- (2) A er ordfører i X kommune og har heltidsgodtgjøring for vervet. Han var 100 prosent sykemeldt i perioden fra 17. desember 2012 til 31. mars 2013. A fikk utbetalt godtgjøring fra kommunen i hele sykeperioden.
- (3) X kommune krevde refusjon under folketrygden for utbetalt godtgjøring ut over arbeidsgiverperioden. Kravet ble avslått av NAV Forvaltning Y, Møre og Romsdal, med den begrunnelse at A som ordfører ikke hadde rett til sykepenger som arbeidstaker. Vedtaket ble senere stadfestet av NAV Klageinstans.
- (4) Klageinstansens vedtak ble bragt inn for Trygderetten, som 24. januar 2014 avsa kjennelse med slik slutning:

"Vedtaket truffet av NAV Klageinstans den 25. juni 2013 omgjøres, slik at X kommune gis rett til refusjon etter vanlige regler for sykepenger utbetalt A."
- (5) Trygderetten fant ikke at lovens ordlyd var til hinder for at en ordfører kunne gå inn under lovens arbeidstakerbegrep, samtidig som det ikke var språklig naturlig å omtale en

ordfører som frilanser. Det ble videre lagt vekt på at ordføreren var undergitt kommunestyret som styringsorgan, og at han kunne instrueres. Ordføreren måtte dessuten forutsettes å ha kommunalt kontor og benytte kommunens materiell på tilsvarende måte som ansatte i vanlige arbeidsforhold i kommunen. Endelig ble det vektlagt at en heltidsarbeidende ordfører hadde samme behov for inntektssikring ved sykdom som vanlige arbeidstakere.

- (6) Staten v/Arbeids- og velferdsdirektoratet tok ut stevning for Frostating lagmannsrett med påstand om at Trygderettens kjennelse var ugyldig. Lagmannsretten avsa 22. april 2015 dom med slik domsslutning:

"1. X kommune frifinnes.

2. I sakskostnader for lagmannsretten betaler Staten v/Arbeids- og velferdsdirektoratet til X kommune 131 208 – etthundreogtrentientusentohundreogåtte – kroner innen 2 – to – uker fra forkynnelse av dommen."

- (7) Lagmannsretten tok for seg de momentene som lovens forarbeider lister opp som vurderingskriterier for å avgjøre om det foreligger et arbeidstakerforhold, og konkluderte med at de fleste og viktigste momentene talte for at en ordfører er arbeidstaker i lovens forstand. Også lagmannsretten vektla at en ordfører hadde det samme behovet for vern etter trygdelovgivningen som dem vedkommende arbeidet sammen med, og at det ikke var naturlig å sammenligne ordfører med frilanser.
- (8) Staten har anket til Høyesterett. Anken gjelder lagmannsrettens rettsanvendelse og bevisbedømmelse. For Høyesterett har Kommunesektorens organisasjon, KS, opptrådt som partshjelper.
- (9) Den ankende part – *staten v/Arbeids- og velferdsdirektoratet* – har i det vesentlige gjort gjeldende:
- (10) Lagmannsretten bygger på feil rettsanvendelse når den er kommet til at X kommune har krav på refusjon for utbetalt godtgjøring under ordførerens sykdom. En ordfører er som folkevalgt ikke ansatt i kommunen, og har da ikke krav på sykepenger som ansatt, noe som er en betingelse for at kommunen skal kunne kreve refusjon. I motsetning til en ansatt, som har sine rettigheter og plikter fastsatt i en arbeidsavtale, gir kommuneloven nærmere bestemmelser om innholdet i vervet som folkevalgt og som ordfører. Som folkevalgt har ordføreren heller ingen arbeidsgiver.
- (11) Det følger av forarbeidene til folketrygdloven at kommunestyrerepresentanter ikke faller inn under arbeidstakerbegrepet. Dette er i samsvar med hvordan arbeidstakerbegrepet i lang tid har vært praktisert når det gjelder rett til yrkesskadedfordeler.
- (12) Denne forståelsen støttes av praksis fra Trygderetten, der det er fastslått at hverken stortingsrepresentanter eller valgte medlemmer av teknisk utvalg i kommuner er å regne som arbeidstakere i yrkesskadesammenheng.
- (13) Ordførere står ikke i slik særstilling som lønnet folkevalgt at det kan begrunne et krav om sykepenger som arbeidstaker. At det er tale om et heltidsverv, er ikke spesielt for ordførere. Ordføreren har heller ingen underordnet stilling, og kan for eksempel ikke

sammenlignes med en rådmann. Selv om det har forekommet en del ganger at kommuner har fått refusjon for betaling av godtgjøring under sykdom, er ikke praksis av en slik karakter at den kan vektlegges. Ordførere kan ikke sammenlignes med statsråder og andre stillinger av politisk art ved departementene, siden disse ikke er folkevalgte.

- (14) Derimot vil ordførere ha krav på sykepenger etter reglene for frilansere. Bestemmelsen i § 1-9 som definerer hvem som er frilanser, må ses på som en "sekkebestemmelse". Inn under definisjonen kommer en rekke ulike yrkesgrupper som verken er arbeidstakere eller selvstendig næringsdrivende. Siden definisjonen går ut over det man vanligvis regner som en frilanser, vil den også kunne omfatte ordførere. At ordføreren har krav på sykepenger som frilanser, gir ikke kommunen rett på refusjon for det som er utbetalt i sykeperioden.
- (15) Staten v/Arbeids- og velferdsdirektoratet har lagt ned slik påstand:
1. Trykderettens kjennelse av 24. januar 2014 i ankesak nr. 13/02285 er ugyldig.
 2. Staten v/Arbeids- og velferdsdirektoratet tilkjennes sakskostnader for alle instanser."
- (16) Ankemotparten – *X kommune* – har i det vesentlige gjort gjeldende:
- (17) Lagmannsretten har lagt til grunn en riktig forståelse av folketrygdlovens arbeidstakerbegrep når den er kommet til at ordføreren har krav på sykepenger som ansatt. Kommunen har derfor rett til refusjon.
- (18) Spørsmålet må løses ut fra arbeidstakerbegrepet i folketrygdloven, som er et vidt begrep. Det må i denne forbindelse også tas i betraktning både at arbeidstakerbegrepet utvikles med samfunnsutviklingen, og at ordførervervet i dag er langt mer omfattende enn tidligere. Betydningen av uttalelser som det henvises til i lovforarbeidene, må ses på denne bakgrunn.
- (19) Vurderingen må foretas ut fra kriteriene for hvem som er arbeidstaker, jf. lovens forarbeider. Ordførerens rettslige stilling og faktiske gjøremål tilsier at ordføreren bedre svarer til lovens arbeidstakerbegrep enn til alternativet, som er frilanserbegrepet. En ordfører gjør et betydelig arbeid i kommunens tjeneste. På dette punktet er statsrådene en mer nærliggende sammenligning enn stortingsrepresentanter. Ordføreren er i kommuneloven gitt en rekke spesifikke oppgaver som ikke har parallell til stortingsrepresentanter. Vedkommende er kommunens rettslige representant utad, er møteleder både i kommunestyret og i formannskapet, kan delegeres myndighet og deltar i saksbehandlingen til folkevalgte organer. Ordføreren er kommunens ansikt utad overfor innbyggerne, næringslivet, nasjonale myndigheter og media. Sammen med rådmannen forbereder ordføreren kommunestyrets forhandlinger og følger opp dets vedtak.
- (20) Ordføreren stiller således sin arbeidskraft til disposisjon for kommunen, en arbeidsinnsats som ikke kan overlates til andre. Vedkommende er også underlagt kommunestyrets kontroll og instruksjonsmyndighet. En heltidsordfører vil normalt ha fast arbeidstid i kommunen og har til vanlig ingen annen inntekt enn godtgjøringen fra kommunen. En ordfører har derfor samme behov for et sosialt sikkerhetsnett ved sykdom som enhver ansatt i kommunen, jf. folketrygdlovens formålsbestemmelse § 1-1.

- (21) At ordførere har rett til sykepenger som arbeidstakere er flere ganger bekreftet av Rikstrygdeverket og videreformidlet av KS. Dette har skapt en oppfatning som har festnet seg i forvaltningspraksis. En undersøkelse viser at en rekke kommuner har fått godkjent refusjon av NAVs forvaltningsenhet ut fra en oppfatning av at ordføreren er å regne som ansatt. Dette må ha betydelig rettskildemessig vekt.
- (22) X kommune har lagt ned slik påstand:
- "1. Anken forkastes.
 2. X kommune tilkjennes sakskostnader for lagmannsrett og Høyesterett."
- (23) Partshjelperen – *Kommunesektorens organisasjon, KS* – har i det vesentlige gjort gjeldende:
- (24) Spørsmålet er om ordføreren er frilanser i folketrygdlovens forstand, slik staten hevder. Staten legger stor vekt på at ordføreren er valgt til et verv. Men verv utelukker også det å være frilanser. Statens utgangspunkt er således grunnleggende forfeilet.
- (25) Valget av kategori må gjøres på grunnlag av momentlisten som følger av trygdlovutvalgets utredning, og som proposisjonen har tatt opp i seg. Man må da inn i realiteten med hensyn til hva ordførervervet går ut på. Det er tale om meget omfattende gjøremål som ofte går langt ut over normalarbeidsdagen.
- (26) Sentralt for vurderingen av om ordføreren er arbeidstaker er at vedkommende stiller sin personlige arbeidskraft til kommunens disposisjon. Det er her en grunnleggende forskjell fra oppdragstaker, hvor resultatet er det sentrale. Dette er også kjernen i frilanserbegrepet.
- (27) Kommunesektorens organisasjon, KS, har lagt ned slik påstand:
- "1. Anken forkastes.
 2. Staten v/Arbeids- og velferdsdirektoratet dømmes til å betale sakens omkostninger for Høyesterett."
- (28) *Jeg er kommet til at anken fører fram.*
- (29) Et medlem av folketrygden har rett til sykepenger når han eller hun taper pensjonsgivende inntekt på grunn av funksjonsnedsettelse som skyldes sykdom eller skade, jf. folketrygdloven §§ 8-3 og 8-4. Loven opererer med tre hovedkategorier mottakere av sykepenger – arbeidstakere, frilansere og selvstendig næringsdrivende. Folketrygdloven oppstiller ulike regler for hver av de tre kategoriene, både med hensyn til rettens omfang og hvordan sykepenger skal beregnes. Det er således på det rene at en ordfører ved sykdom vil kunne ha krav på sykepenger. Spørsmålet er om ordførere skal høre til kategorien arbeidstaker eller kategorien frilanser.
- (30) Sykepengegrunnlaget for de to kategoriene er forskjellig, uten at jeg her behøver å gå inn på det. Både sykepenger til arbeidstakere og til frilansere ytes imidlertid med 100 prosent av sykepengegrunnlaget. For begge kategoriene gjelder at folketrygden ikke betaler sykepenger for de første 16 dagene.

- (31) En vesentlig forskjell er at mens arbeidstakere de første 16 dagene mottar sykepenger fra arbeidsgiveren (arbeidsgiverperioden) jf. § 8-19, er det ingen som for disse dagene betaler sykepenger til frilanseren. Frilanseren har imidlertid anledning til mot særskilt premie å tegne forsikring for tilleggssykepenger for de første 16 dagene, jf. § 8-39.
- (32) En annen vesentlig forskjell – og som har direkte relevans til vår sak – er at en arbeidsgiver som betaler full lønn for et tidsrom da den ansatte har rett til sykepenger fra folketrygden, kan kreve refusjon for det som er utbetalt, jf. folketrygdloven § 22-3 første ledd. Tilsvarende refusjonsadgang finnes ikke for den som måtte ha betalt godtgjøring til en frilanser i sykeperioden.
- (33) I vår sak har X kommune betalt full godtgjøring til ordføreren i hele sykeperioden. Da kommunen fikk avslag på kravet om refusjon for det den hadde betalt ut over de første 16 dagene, ble dette av NAV Forvaltning Y, Møre og Romsdal begrunnet med at ordføreren ikke er arbeidstaker, men i relasjon til sykepengereglene må regnes som frilanser. Refusjon kan da ikke kreves.
- (34) Begrepene arbeidstaker og frilanser er definert i §§ 1-8 og 1-9. Bestemmelsene lyder:
- "§ 1-8. Arbeidstaker**
- Med arbeidstaker menes i denne loven enhver som arbeider i en annens tjeneste for lønn eller annen godtgjørelse.**
- § 1-9. Frilanser**
- Med frilanser menes i denne loven enhver som utfører arbeid eller oppdrag utenfor tjeneste for lønn eller annen godtgjørelse, men uten å være selvstendig næringsdrivende, se § 1-10."**
- (35) Henvisningen i § 1-9 til § 1-10 gjelder lovens definisjon av selvstendig næringsdrivende, som ikke er aktuell i vår sak.
- (36) Partene er uenige om hvordan disse bestemmelsene skal forstås og hvordan de står i forhold til hverandre. Mens kommunen og KS, på samme måte som Trygderetten og lagmannsretten, mener spørsmålet er hvilken kategori – arbeidstaker eller frilanser – som passer best å plassere en ordfører i, mener staten at det primære spørsmålet er om ordføreren er å regne som arbeidstaker. I motsatt fall må denne anses som frilanser. Bestemmelsen i § 1-9 blir i så fall å regne som en "sekkebestemmelse" som fanger opp alle som taper pensjonsgivende inntekt på grunn av sykdom, og som verken faller inn under kategorien arbeidstaker eller selvstendig næringsdrivende.
- (37) Kommunen og KS har i prosedyren vært spesielt opptatt av hvordan den tilsvarende bestemmelsen til § 1-9 ble forklart i trygdelovutvalgets innstilling, jf. NOU 1990: 20 Forenklet folketrygdlov side 174, jf. utkastet § 3-23. Bestemmelsen ble angitt å gjelde oppdragstakere. I merknadene til bestemmelsen ble det gitt en beskrivelse av hva som kjennetegner oppdragstakere, i motsetning til arbeidstakere. Kommunens og KS' poeng er at ut fra denne beskrivelsen ligger ordføreren nærmere arbeidstakeren enn oppdragstakeren. Det samme må gjelde etter lovens §§ 1-8 og 1-9 selv om loven i stedet for oppdragstaker benytter begrepet frilanser.

- (38) I proposisjonen til folketrygdloven av 1997, Ot.prp. nr. 29 (1995–96), benyttes betegnelsen frilanser, og det er gitt en annen beskrivelse i merknadene om dens innhold enn merknadene til den tilsvarende bestemmelsen i NOUen. Jeg ser imidlertid først på innholdet av begrepet arbeidstaker i § 1-8. Om denne bestemmelsen heter det på side 28 i proposisjonen:

"I gjeldende lov er begrepet arbeidstaker ikke nærmere definert. Begrepet er i praksis identisk med begrepet 'arbeider i annens tjeneste' eller 'ansatt'. Det vises til den gjeldende lov § 1-2 bokstav a og bokstav d, kapittel 3 om sykepenger § 3-5 og kapittel 11 om ytelser ved yrkesskade § 11-1 bokstav a. I disse bestemmelser anvendes begrepet snevert, dvs. at det er begrenset til personer som er ansatt i annens tjeneste."

- (39) Proposisjonen foretar så en sammenligning med lønnstakerbegrepet i skatteretten, der det heter på side 28–29:

"Skatteetatens lønnstakerbegrep er således mer omfattende enn arbeidstakerbegrepet etter folketrygden, og omfatter både ansatte lønnstakere og ikke-ansatte lønnstakere. Som ikke-ansatte lønnstakere regnes frilansere og andre med arbeid og oppdrag utenfor tjenesteforhold som ikke er ledd i selvstendig næringsvirksomhet."

- (40) Etter å ha påpekt at skatteetaten i dag kan nøye seg med en todeling av inntektsgruppen – lønnstakere og næringsdrivende – konkluderer departementet med at det for visse bestemmelser i folketrygdloven, herunder kapittel 8 om sykepenger, er behov for en tredeling:

"Det vil si at det i gruppen lønnstakere må skilles mellom ansatte i et arbeidsforhold og ikke-ansatte."

- (41) Det er altså gruppen ikke-ansatte lønnstakere som § 1-9 omhandler, og som bestemmelsen benevner som "frilanser". Men det framgår allerede under det jeg har sitert fra merknadene til § 1-8 at dette gjelder flere yrkesgrupper enn det man normalt tenker på med en frilanser eller en oppdragstaker, jf. sitatet som gjaldt skatteetatens lønnstakerbegrep. En slik forståelse av bestemmelsen blir enda klarere når man ser nærmere på merknadene til § 1-9:

"Med frilanser skal forstås 'ikke-ansatte personer' som mottar lønn eller andre godtgjørelser, som det skal betales arbeidsgiveravgift av,

...

Gruppen omfatter mange utøvende kunstnere, journalister og andre som ikke kan anses som ansatt. Videre omfatter gruppen personer som mottar ulike former for lønn, provisjon, honorar, godtgjørelse som medlem i styrer og råd m.m."

- (42) Etter dette må § 1-9 forstås slik at uttrykket "arbeid eller oppdrag utenfor tjeneste for lønn eller annen godtgjørelse" gjelder enhver person som har pensjonsgivende personinntekt, og som ikke "arbeider i annens tjeneste". Om karakteristikkene frilanser eller oppdragstaker passer ut fra vanlig språkbruk, er i denne sammenheng ikke avgjørende, da bestemmelsen klart er ment å ha en rekkevidde ut over disse kategoriene. Bestemmelsen framstår således som en "sekkebestemmelse" som gjelder enhver som verken er arbeidstaker eller selvstendig næringsdrivende. Denne forståelsen er også i samsvar med det som framgår av en naturlig lesning av lovens ordlyd.

- (43) Det som blir avgjørende for om kommunen i denne saken har krav på refusjon, er etter dette om en ordfører faller inn under definisjonen av arbeidstaker i § 1-8. Dersom dette

ikke er tilfellet, må en ordfører regnes som frilanser i folketrygdlovens forstand, og kommunen vil ikke ha krav på refusjon.

- (44) Før jeg går inn på spørsmålet om ordfører er å regne som arbeidstaker, nevner jeg at svaret også får betydning for en ordførers rettigheter etter andre bestemmelser i folketrygdloven som skiller mellom arbeidstakere og andre. Dette gjelder for det første visse rettigheter etter lovens kapittel 9 om omsorgspenger ved barns eller barnepassers sykdom. Ordningen skiller mellom arbeidstaker og frilanser på tilsvarende måte som for sykepenger, jf. §§ 9-8 og 9-9. Dernest gjelder det for rettigheter etter kapittel 13 om yrkesskadedekning, som skiller mellom arbeidstakere på den ene siden og frilansere og selvstendig næringsdrivende på den andre siden. Frilansere og selvstendig næringsdrivende er ikke dekket, men kan komme inn under denne ordningen ved å betale særskilt premie for frivillig yrkesskadetrygd, jf. § 13-13.
- (45) Jeg ser så på om en heltidslønnet ordfører skal anses som arbeidstaker i lovens forstand. Jeg konsentrerer meg om ordførere i kommuner og holder fylkesordførere utenfor.
- (46) Det som i særlig grad særpreger en ordfører, er at vedkommende er valgt av folket til å utøve et verv. I utgangspunktet er ordføreren valgt som medlem av kommunestyret. Ordføreren velges så av kommunestyret blant formannskapets medlemmer, eventuelt av kommunestyrets medlemmer i kommuner som har innført parlamentarisk styreform, jf. kommuneloven §§ 7, 8 og 9.
- (47) Den som er valgt som medlem av et kommunalt folkevalgt organ, plikter å delta i organets møter, med mindre det foreligger gyldig forfall, og plikter, om vedkommende er til stede, å avgi stemme, jf. kommuneloven § 40. Videre gjelder det regler om plikt til å ta imot valg til for eksempel formannskap og faste utvalg, jf. § 14. Også den som blir valgt til ordfører, er pliktig til å ta imot valg, men kan nekte dersom vedkommende har vært ordfører eller varaordfører de siste fire år, jf. § 9 nr. 1.
- (48) Ordførerens oppgaver er nærmere fastsatt i lovens § 9. Ordføreren leder møtene i kommunestyret og formannskapet. Han eller hun er rettslig representant for kommunen og underskriver på dennes vegne i alle tilfelle hvor myndigheten ikke er tildelt andre. Ordføreren har også møte- og talerett i alle andre kommunale organ unntatt kommuneråd og organer under dette, men har bare stemme- og forslagsrett hvis han eller hun er valgt medlem. Kommunestyret kan også gi ordføreren myndighet til å treffe vedtak i enkeltsaker eller i sakstyper som ikke er av prinsipiell betydning.
- (49) Godtgjøring til en ordfører fastsettes i henhold til kommuneloven § 42, som gir den som har et kommunalt tillitsverv krav på godtgjøring for sitt arbeid etter nærmere regler fastsatt av kommunestyret selv. Det gjelder ingen lovbestemt rett til pensjon for ordførere, men kommunestyret kan etter lovens § 43 vedta å opprette eller slutte seg til en pensjonsordning for folkevalgte i kommunen.
- (50) På denne bakgrunn må jeg konstatere at et sentralt grunnlag for og kjennetegn ved et ansettelsesforhold, nemlig en kontrakt mellom arbeidstaker og arbeidsgiver om ansettelsesforholdets rettigheter og plikter, mangler for en ordfører. Ordføreren er ikke ansatt, men valgt, og har ingen arbeidsgiver i vanlig forstand. I utgangspunktet er det derfor vanskelig å forene posisjonen som ordfører med lovens ordlyd og definisjon av arbeidstaker.

- (51) Jeg ser så på om det kan utledes noe av lovens forarbeider som kan tilsi at ordførere likevel må falle inn under arbeidstakerbegrepet.
- (52) Folketrygdloven § 1-8 ble foreslått av trygdlovutvalget som forberedte dagens folketrygdlov, jf. NOU 1990: 20 Forenklet folketrygdlov. Bestemmelsen er inntatt på side 171 som § 3-22. Med unntak for at utvalget i andre ledd foreslo tatt inn i loven vurderingsmomenter for avgjørelsen av om en person skal anses som arbeidstaker, noe som ble utelatt i proposisjonens utkast, er formuleringen så godt som identisk med § 1-8. Om arbeidstakerbegrepet uttaler utvalget på side 172:

"Arbeidstakerbegrepet har alltid hatt en sentral plass i trygderetten.

I yrkesskadetrygdordningen var det også før inkorporeringen i folketrygdloven av avgjørende betydning om en yrkesaktiv person var arbeidstaker eller ikke, da som utgangspunkt bare 'den som arbeidet i annens tjeneste', var pliktig yrkesskadetrygdet. Vi viser til yrkesskadetrygdloven § 1 og folketrygdloven § 11-1 nr. 1 bokstav a."

- (53) Etter å ha påpekt at trygdeetaten således har en lang praksis med hensyn til tolking av begrepet arbeidstaker i yrkesskadesammenheng, uttaler utvalget når det gjelder sykepengesaker:

"I sykepengesaker og yrkesskadesaker brukes stort sett det samme arbeidstakerbegrepet, og det er hovedsakelig det samme som i de tidligere lovene om yrkesskadetrygd og syketrygd."

- (54) Utvalget redegjør så for de momentene som inngår i helhetsvurderingen av om en person anses å utføre arbeid i eller utenfor tjeneste, og avslutter med å vise til Rikstrygdeverkets rundskriv Kom 11-00 nr. 1 (4/86) om praksis i yrkesskadesaker. I rundskrivet, som altså er fra 1986, er arbeidstakerbegrepet omtalt i kapittel 3.1, herunder uttrykket "i tjenesteforhold". Som eksempel på arbeid utenfor tjeneste, nevnes følgende:

"Eksempler på arbeid utenfor tjeneste (tjenesteoppdrag) finner vi ofte blant det som kalles 'free-lance arbeidere', det kan dreie seg om kunstnere, profesjonelle foredragsholdere, kursarrangører e.l.

En pliktmessig borgerlig tjeneste som f.eks. stortingsmann, medlem av kommunestyre, tillitsmann i organisasjon eller selskap m.v., ansees ikke som tjenesteforhold. Valgte tillitsmenn omfattes ikke av trygden selv om de har godtgjørelse for vervene. Bare hvis vervet (oppnevningen) blir kombinert med en arbeidsavtale, vil vedkommende være yrkesskadetrygdet."

- (55) Formuleringene i rundskrivet viderefører det Rikstrygdeverket ga uttrykk for i en utredning om utkast til ny lov om yrkesskadetrygd fra desember 1956. Et formål med den nye loven var "å gjøre ulykkestrygden generell og obligatorisk for alle arbeidstakere uansett yrke på samme måte som syketrygden". Om lovens rekkevidde for de som utøver samfunnspliktig tjeneste, uttalte Rikstrygdeverket:

"Loven bygger på arbeidertaksforholdet. Foreligger det ikke en arbeidsavtale, vil, såfremt loven ikke bestemmer noe annet, tjenesten ikke gå inn under yrkesskadetrygden.

Grupper som valgte tillitsmenn, f.eks. stortingsmenn, regjeringsmedlemmer, medlemmer av kommunestyre, tillitsmenn i organisasjoner m.v., kan ikke sies å være i tjeneste hos noen, med mindre valget blir kombinert også med en arbeidsavtale.

Om det for tjenesten blir betalt et fast vederlag eller en godtgjørelse som varierer etter i hvilken utstrekning tjenesten faktisk blir utført, eller tjenesten er ulønnet, anses for å være uten betydning i alminnelighet. Det avgjørende er om det foreligger en arbeidsavtale. En pliktmessig borgerlig tjeneste blir ikke et arbeidstakerforhold selv om vedkommende får noen godtgjørelse for sitt arbeid."

- (56) I proposisjonen til lov 12. desember 1958 nr. 10 om yrkesskadetrygd er det i innledningen uttalt at lovforslaget i det vesentlige bygger på Rikstrygdeverkets utredning, jf. Ot.prp. nr. 35 (1958) side 1.
- (57) Som det framgår bygde lovutkastet på arbeidstakerbegrepet slik det var utviklet i praksis i tilknytning til yrkesskadetrygden, herunder at personer som utøvde pliktmessig borgerlig tjeneste, som for eksempel kommunestyrerepresentanter, falt utenfor.
- (58) En tilsvarende formulering som den som var inntatt i nevnte rundskriv, ble inntatt i rundskriv fra 1993.
- (59) I Ot.prp. nr. 29 (1995–96) side 28 innledes merknadene til § 1-8 med følgende:

"Utkastet tar utgangspunkt i Trygdelovutvalgets § 3-22, og tar sikte på å følge gjeldende rett."

- (60) Det kan neppe være tvil om at departementet med denne uttalelsen tok sikte på at arbeidstakerbegrepet i sykepengekapittelet skulle ha samme innhold som det som fulgte av trygdelovutvalgets redegjørelse.
- (61) Jeg må etter dette konkludere med at forarbeidene til folketrygdloven av 1997 ikke gir noen støtte for at ordførere skulle anses som arbeidstakere. Tvert i mot gir henvisningen til gjeldende rett klare holdepunkter for at det nettopp var meningen å avgrense mot folkevalgte tillitsmenn og andre som utøvde pliktmessig borgerlig tjeneste.
- (62) Det har en viss interesse at lovgiver har tatt konsekvensen av denne lovforståelsen for så vidt gjelder stortingsrepresentanter.
- (63) Etter at lov om syketrygd ble inkorporert i folketrygdloven med virkning fra 1. januar 1971, kom det en anmodning fra Stortingets presidentskap til Stortingets sosialkomité om at stortingsrepresentanter med hensyn til medlemsavgiften i folketrygden burde være likestilt med arbeidstakere. Saken ble forelagt Sosialdepartementet, som avga følgende svar, jf. Innst. O. VI (1970–71) side 2:

"Folketrygdlovens § 6-4 første ledd om pensjonsgivende inntekt sonderer mellom lønn for arbeid i tjenesteforhold og godtgjørelse for arbeid utenfor tjenesteforhold. Av den sistnevnte form for inntekt svares en høyere medlemsavgift som er lik avgiften av inntekt i selvstendig næringsvirksomhet. At avgiften er høyere for slik inntekt enn for lønnsinntekt, henger sammen med at det ikke svares arbeidsgiveravgift."

Stortingsrepresentantenes godtgjørelse faller inn under begrepet 'Godtgjørelse i penger eller naturalier for arbeid utenfor tjenesteforhold', jfr. folketrygdlovens § 6-4 første ledd nr. 2a. Dersom godtgjørelsen skal likestilles med lønn m.v. i tjeneste som nevnt i § 6-4 første ledd nr. 1, må det tas inn en positiv bestemmelse om dette i loven. Det må da være en forutsetning at det blir svart arbeidsgiveravgift av godtgjørelsen."

(64) Departementet foreslo en presisering i daværende folketrygdlov § 16-2 nr. 1 og § 16-3 første ledd om likestilling mellom godtgjøring til stortingsrepresentanter og lønn med hensyn til beregning av henholdsvis medlemsavgift til folketrygden og arbeidsgiveravgift.

(65) Departementet tilføyde imidlertid følgende:

"Departementet vil peke på at det kan reises prinsipielle innvendinger mot å innføre særregler for bestemte former av godtgjørelse som ikke er lønnsinntekt i egentlig forstand, f.eks. godtgjørelse til stortingsrepresentanter. Det ville således være naturlig at godtgjørelse for kommunale tillitsverv, f.eks. til ordførere, kom i samme stilling som godtgjørelse til stortingsrepresentanter."

(66) Noe slik oppfølging for kommunale tillitsverv, som for eksempel ordførere, ble ikke aktuelt, fordi loven kort tid etter ble endret slik at all godtgjøring for arbeid utenfor tjenesteforhold ble underlagt samme avgiftssats som ordinære lønnsinntekter, jf. Ot.prp. nr. 53 (1971–72) og Innst. O. nr. 50 (1971–72). Til gjengjeld måtte den som betalte slik godtgjøring også pålegges å betale arbeidsgiveravgift. Dette er bakgrunnen for at det i skattesammenheng – i motsetning til i folketrygdloven – nå bare sondres mellom lønnstakergruppene på den ene siden og selvstendig næringsdrivende på den andre siden.

(67) Gjennomgangen viser at lovgiver har tatt konsekvensen av at "pliktmessig borgerlig tjeneste" i vervet som stortingsrepresentant ikke er å regne som arbeidstaker, og at dersom det skal gjelde samme regler som for arbeidstakere, krever dette en særskilt lovgivning. Gjennomgangen viser også at det på departementsnivå har vært en klar oppfatning av at godtgjøring for kommunale verv, som for eksempel ordførere, står i samme stilling som stortingsrepresentanter.

(68) Fra Trygderettens praksis nevner jeg to avgjørelser som har en viss interesse. Den første gjelder spørsmålet om en kommunepolitiker som deltok i et møte i teknisk hovedutvalg da han skadet seg, var berettiget til yrkesskadede fordeler etter folketrygdloven, jf. TRR-1999-4733, datert 10. november 2000. Problemstillingen var om han som folkevalgt representant kunne regnes som arbeidstaker. Trygderetten stadfestet trygdeforvaltningens avslag med følgende generelle begrunnelse:

"Etter rettens oppfatning har folkevalgte ikke tilsetningsforhold, men fungerer i et verv. Vedkommende mottar ikke lønn, men godtgjørelse. Retten oppfatter situasjonen slik at denne gruppen politikere ikke anses som arbeidstakere i henhold til kommuneloven. Slik retten oppfatter vervet som folkevalgt etter kommuneloven, tilsiktes en fri og uavhengig stilling som i liten grad samsvarer med det underordningsforhold overfor en arbeidsgiver som folketrygdlovens arbeidstakerdefinisjon forutsetter."

(69) Det er ikke noe i premissene som tyder på at Trygderetten på dette tidspunktet ville ha vurdert en ordfører på annen måte enn den aktuelle folkevalgte representanten.

(70) Den andre saken gjelder spørsmål om yrkesskadedekning for en stortingsrepresentant, jf. TRR-2004-2472, datert 29. oktober 2004. Også i denne saken stadfestet Trygderetten trygdeforvaltningens avslag. Trygderetten viste til TRR-1999-4733, og premissene er i tråd med denne avgjørelsen.

(71) Kommunen anfører at det må være mer nærliggende å sammenligne ordførere med regjeringsmedlemmer og andre politisk ansatte ved departementene enn med stortingsrepresentanter. I begge de to nevnte trygderettskjennelsene er det vist til en

uttalelse fra Rikstrygdeverket, datert 19. oktober 2000. Etter først å ha sitert fra brevet der det gis uttrykk for at "man alt fra yrkesskadetrygdloven har ansett at pliktmessig borgerlig tjeneste som for eksempel stortingsrepresentant, medlem av kommunestyre, etc. faller utenfor arbeidstakerbegrepet", tilføyes at Rikstrygdeverket videre uttalte at regjeringens medlemmer, statssekretærer og politiske rådgivere er i en noe annen stilling enn valgte politiske representanter. Disse blir derfor regnet som arbeidstakere i folketrygdlovens forstand.

- (72) Jeg er enig med Rikstrygdeverket i at det på dette punktet går et avgjørende skille mellom valgte politiske verv og politiske stillinger som er basert på utnevning. Den siste gruppen ligger således nærmere opp til ordinære ansettelsesforhold enn det som gjelder politikere i valgte verv. Regjeringens medlemmer har for eksempel fra gammelt av hatt status som embetsmenn.
- (73) Det foreligger en viss praksis fra forvaltningsenhetene for innvilgelse av refusjon til kommuner som har betalt godtgjøring til ordførere under sykdom ut over arbeidsgiverperioden. Opplysningene peker i retning av at det i en ikke ubetydelig grad har funnet sted innvilgelse av refusjon i slike tilfelle, men praksis er ikke entydig.
- (74) Kommunen anfører at denne praksisen er basert på en uttalelse fra Rikstrygdeverkets sykepengekontor til Kommunenes Sentralforbund, datert 14. september 1990. I brevet skiller avsender mellom "[f]olkevalgte med fast arbeidstid og som får lønn for dette" og "[a]ndre folkevalgte som innkalles til møter av forskjellige slag som faller utenfor bestemmelsene om meldepliktig ansettelsesforhold til A/A-registeret". Det gis uttrykk for at førstnevnte gruppe "sannsynligvis anses som arbeidstakere i henhold til folketrygdlovens regler", mens den andre gruppen ikke anses å være arbeidstakere. Videre heter det om denne siste gruppen at "[d]e er folkevalgte og arbeider frivillig for folket, i så måte har de i alle fall ikke noen klart definert arbeidsgiver selv om kommunens administrasjon anser det rimelig at det gis møtgodtgjørelse".
- (75) Jeg finner det uklart hva brevet gir uttrykk for og hvilket grunnlag det bygger på. Det står i klar kontrast til Rikstrygdeverkets uttalelse til Trygderetten i oktober 2000 der det gis uttrykk for at "pliktmessig borgerlig tjeneste" faller utenfor arbeidstakerbegrepet. Jeg viser til min tidligere redegjørelse.
- (76) Brevet er i april 2003 oversendt Info Tjenester AS, Sarpsborg, fra Oppfølgings- og sykestønsavdelingen, Fagutviklingsseksjonen, og i juli 2005 til KS Medlemsservice fra Arbeids- og rehabiliteringsdivisjonen.
- (77) I publikasjonen Økonomiske vilkår for folkevalgte, som er utgitt av KS i 2013, er det gitt følgende framstilling av rettstilstanden vedrørende ordføreres rett på sykepenge:

"Dersom den folkevalgte, ordfører eller andre som er frikjøpt blir sykmeldt er det KS sin anbefaling at vedkommende beholder sin godtgjørelse. Dette bør i så fall vedtas av kommunestyret. Folkevalgte omfattes i utgangspunktet ikke av folketrygdlovens regler om sykepenge. NAV har likevel valgt å likestille folkevalgte med arbeidstakere i de tilfellene vervet er av omfattende karakter. Det bør derfor tas kontakt med NAV for å avklare hvorvidt det foreligger rett til refusjon. Imidlertid vil enkelte kommuner velge kun å relatere den folkevalgtes rett til godtgjørelse i sykemeldingsperioden til eventuell refusjon. Det er derfor viktig at dette forholdet er avklart før en eventuell situasjon oppstår."

- (78) Oppsummeringsvis kan det konstateres at det har eksistert en del uklarhet om ordførere har rett til sykepenger som arbeidstakere, og om kommunene i så fall har rett til refusjon. I en god del tilfelle har forvaltningsenhetene valgt å etterkomme krav på refusjon. Uttalelser avgitt av ulike avdelinger i Rikstrygdeverket kan ha medvirket til at en slik oppfatning av rettstilstanden har fått en viss utbredelse. Imidlertid er det en praksis som ikke er stadfestet av Trygderetten, og heller ikke formelt av Rikstrygdeverket/NAV. Tvert imot har det av disse organene vært lagt til grunn at "pliktmessig borgerlig tjeneste" faller utenfor arbeidstakerbegrepet. Noe klar, festnet rettsoppfatning er det derfor ikke tale om, noe redegjørelsen fra KS også viser.
- (79) Kommunen anfører videre at de momentene som er listet opp i lovens forarbeider for å avgjøre om en person skal regnes som arbeidstaker etter folketrygdloven, tilsier at ordførere som er lønnet på heltid, må bli å betrakte som arbeidstakere. De momentene som det er tale om, er inntatt i Ot.prp. nr. 29 (1995–96) på side 28.
- (80) Det er blant annet vist til at ordføreren stiller sin arbeidskraft til disposisjon, at han eller hun er undergitt kommunestyrets vedtak og instruks, og at arbeidet som ordfører i stor grad består i å iverksette og forberede kommunestyrets vedtak. Jeg er enig i at det er elementer i en ordførers posisjon og oppgaver som på mange måter kan sidestille denne med ansatte i kommunens administrasjon, og da særlig ansatte i ledende stillinger. Men dette fratar ikke ordføreren rollen som politiker, valgt av folket for å utøve politisk aktivitet for kommunens beste. Dette er kjernen i ordførerens rolle, og som sådan står denne i en helt annen fri posisjon til å fremme sine egne mål enn en hvilken som helst ansatt i kommunens administrasjon.
- (81) Endelig viser kommunen til at en ordfører som har heltidsgodtgjøring fra kommunen, har det samme behov for sosialt sikkerhetsnett som enhver annen som yter tjeneste for kommunen som ansatt. Dette gjelder både når vedkommende blir rammet av sykdom eller ved skade i anledning utøvelse av vervet og dessuten eksempelvis ved barn eller barnepassers sykdom. Jeg viser til det jeg innledningsvis nevnte om rekkevidden av arbeidstakerbegrepet i folketrygdloven. Riktignok er det i dag adgang til å gardere seg ved hjelp av forsikringsordninger og pensjonsavtaler som dekker de behov som lovens ordning ikke fyller. Men om dette skal skje, beror enten på ordførerens egen innsats, eller at slike ordninger vedtas av kommunestyret som del av ordførerens godtgjøring. Gode grunner kan derfor tale for at ordførere stilles i samme posisjon som kommunens egne ansatte med hensyn til rettigheter etter folketrygdloven. Med det rettskildebildet som foreligger, og som jeg nå har gjennomgått, med en klar lovforutsetning om at valgte tillitsmenn som utøver "pliktmessig borgerlig tjeneste" ikke faller inn under arbeidstakerbegrepet, kan jeg ikke se at det er grunnlag for å konstatere at slike rettigheter foreligger for ordførere. Det må i tilfelle bli opp til lovgiver å avgjøre om og i hvilken grad dette skal etableres.
- (82) Jeg er kommet til at ordføreren i X kommune ikke kunne gjøre krav på sykepenger som arbeidstaker. Det innebærer at kommunen ikke har krav på refusjon av utbetalt godtgjøring i sykeperioden ut over arbeidsgiverperioden. Trygderettens kjennelse er derfor ugyldig.
- (83) Statens anke har ført fram. Saken har dreid seg om et uklart tolkingsspørsmål, noe som til en viss grad kan tilskrives trygdens egne organer. Jeg finner derfor at sakskostnader ikke bør tilkjennes.

(84) Jeg stemmer for denne

D O M :

1. Trygderettens kjennelse 24. januar 2014 i ankesak nr. 13/02285 er ugyldig.
2. Sakskostnader tilkjennes ikke.

- (85) Dommer **Bårdsen**: Jeg er i det vesentlige og i resultatet enig med førstvoterende.
- (86) Dommer **Ringnes**: Likeså.
- (87) Dommer **Matheson**: Likeså.
- (88) Dommar **Utgård**: Det same.

(89) Etter stemmegivningen avsa Høyesterett denne

D O M :

1. Trygderettens kjennelse 24. januar 2014 i ankesak nr. 13/02285 er ugyldig.
2. Sakskostnader tilkjennes ikke.

Riktig utskrift bekreftes:

PROSJEKT: KRITISK STAMFIBER FINNMARK

Saksbehandler: Ingrid Majala
Arkivsaksnr.: 17/612

Arkiv: N64

Saksnr.:	Utvalg	Møtedato
42/17	Formannskapet	17.10.2017
/	Kommunestyret	26.10.2017

Rådmannens innstilling:

Måsøy kommunestyre vedtar å støtte forprosjektet «kritisk stamfiber Finnmark» med kr 30 000,-.

Tilskuddet dekkes ved bruk av disposisjonsfond.

Dokumenter:

- DOK 1. 27.09.17 Invitasjon til deltakelse i forprosjekt: «Kritisk stamfiber Finnmark»
- DOK 2. Rådmannens utredning og innstilling

Innledning:

Gjennom invitasjonen til deltakelse i forprosjektet: «Kritisk stamfiber Finnmark» kommer dette fram: *Kommunene Porsanger, Tana og Lebesby har siden desember 2016 arbeidet med et forprosjekt med mål om forsterkning av stamfiberløsningen i Finnmark. Initiativet til arbeidet ble tatt av flere aktører som ser den sårbare fiberløsningen i Finnmark som en stor utfordring, og som ønsker å jobbe for en indre fibertrasé fra Lakselv til Tana via Ifjord.*

Forprosjektet har en kostnadsramme på rundt kr 300 000, og målet er å ha en søknad klar til Nkom og departementet innen utgangen av oktober. Vi ser det som en styrke for prosjektet om inviterte kommuner kan gjøre politiske vedtak om:

- *Primært støtter prosjektet og det videre arbeidet med «kritisk stamfiber Finnmark»*
- *Sekundært støtter forprosjektet med et tilskudd, f.eks. kr 30 000,-*

Måsøy kommune er med dette invitert til å støtte forprosjektet.

Saksutredning:

I bakgrunnen til forprosjektet nevnes det at dagens kystfiber er svært sårbar ved brudd, og bare denne vinteren har flere områder langs kysten blitt rammet av fiberbrudd. Slike brudd går på sikkerheten løs når viktige funksjoner i samfunnet ligger nede i flere dager i påvente av reparasjoner. Det er derfor et stort ønske om en «mindre fiber ring» mellom Vest- og Øst-Finnmark for å minske sårbarheten og styrke redundansen i nettet.

Kystfiberen ble etablert fra Telenor i 2009 og ferdigstilt i 2010 grunnet levering til alle Sykehusene i Finnmark. Da Telenor ikke hadde tid til å bygge to ringer, bygde Ishavlink indre trasé. På grunn av de tøffe værforholdene i nord, blir det ofte skader på kystfiberen. Bruttløst som har skjedd har medført at områder har vært helt uten tilgang på internet og telefoni. Telenor kan med styring route trafikken for leveransen til sykehusene via Ishavlink sin fiber, men kysten blir ikke dekket. Behovet for å sikre leveransen langs kysten tvinger seg

derfor frem.

Skisse 1: viser en løsning (rød linje) hvor deler av traséen følger strømledninger og går utenom flere av bygdene i området (skisse Statnett).

Skisse 2 er en større utbygging (grønn linje) hvor også Børselv, Ifjord, Lebesby, Bekkarfjord, Vester-Tana er med (skisse Statnett).

Det fremkommer av skisse to at den grønne linjen vil være utbedringen av stamfibernettet.

Etatssjefens/rådmannens vurdering (også personal- og økonomiske konsekvenser):

En slik utbedring av stamfiber i Finnmark vil ikke ha særlig innvirkning på Måsøy kommune, men det ansees som viktig å støtte prosjektet slik at kommunene ikke opplever bruddene på nettet på lik linje som i dag.

Vedlegg:

1. Invitasjon til deltakelse i forprosjekt: «Kritisk stamfiber Finnmark»

Havøysund, den 28.09.17

Lill Torbjørg Leirbakken
Rådmann

Ingrid Majala
Ingrid Majala
Økonomisjef

LEBESBY KOMMUNE

Kommunene Gamvik, Båtsfjord, Berlevåg, Hammerfest, Måsøy og Nordkapp

Deres ref.

Vår ref
17/42-27

Arkivkode
N64

Vår dato
17.07.2017

INVITASJON TIL DELTAKELSE I FORPROSJEKT: «KRITISK STAMFIBER FINNMARK»

Kommunene Porsanger, Tana og Lebesby har siden desember 2016 arbeidet med et forprosjekt med mål om forsterkning av stamfibernetet i Finnmark. Initiativet til arbeidet ble tatt av flere aktører som ser den sårbare fiberløsningen i Finnmark som en stor utfordring, og som ønsker å jobbe for en indre fibertrasé fra Lakselv til Tana via Ifjord. Underveis i prosessen er også Finnmark fylkeskommune og Fylkesmannens beredskapsavdelingen koblet på prosjektet og ønsker å bidra i det videre arbeidet.

Vedlagte beskrivelse av forprosjektet forklarer bakgrunnen og ønsket prosess videre. Lebesby kommune har på vegne av de involverte kommuner inngått en avtale med Sigve Hansen Gusdal om prosjektlederansvaret.

Forprosjektet har en kostnadsramme på rundt kr. 300.000, og målet er å ha en søknad klar til Nkom og departementet innen utgangen av oktober. Vi ser det som en styrke for prosjektet om inviterte kommuner kan gjøre politiske vedtak som:

1. Primært støtter prosjektet og det videre arbeidet med «kritisk stamfiber Finnmark».
2. Sekundært støtter forprosjektet med et tilskudd, for eksempel kr. 30.000.

Vedlagt følger beskrivelse av forprosjektet, og politiske vedtak gjort av Porsanger, Lebesby og Tana kommuner.

Vi håper på en rask og positiv behandling, som kan styrke saken i prosessen videre.

Med hilsen
LEBESBY KOMMUNE

Stine Akselsen
Ordfører
Mobil: 90127226

Toril Svendsen
næringskonsulent
Mobil: 97990904

Dette dokumentet er godkjent elektronisk og derfor uten underskrift

Kopi: Finnmark fylkeskommune v/Geir Ove Bakken og Øystein Ruud, Fylkesmannens beredskapsavdeling v/Ronny Schjelderup

Postadresse
Postboks 38
9790 KJØLLEFJORD

Besøksadresse
Strandvegen 149
9790 KJØLLEFJORD
www.lebesby.kommune.no

postmottak@lebesby.kommune.no
Telefon: 97990900
Telefaks: 78498467
org.nr.: 940 400 392

Bankkonto: 4961.72.00235
Bankkonto skatt: 6345.06.20221

forholdsvis fint vær med lite bølger på sjøen, for at det skal være mulig å skjote en fiberkabel. Været i Finnmark og ved Finnmarkskysten kan være svært krevende om vinteren.

Det er uakseptabelt at hele kommuner mister all kontakt med omverdenen og interne telefonforbindelser på grunn av slike hendelser. Man frykter at det kan gå liv tapt både på sjø og på land som følge av at folk ikke får meldt fra om alvorlige hendelser. Dette må ses i sammenheng med beredskaps og samfunnssikkerhets perspektiv. Hele samfunn stopper opp på grunn av dette med store samfunnsmessige omkostninger. Kommuner og politi har måtte sette inn ekstra beredskap ved slike gjentatte hendelser.

Staten må ta ansvar for at det bygges og finansieres alternative landbaserte fiberforbindelser til de kommunene som ikke har slikt. Dette for at samfunnene skal kunne fungere, selv om det er brudd på en fiberkabel. Det vil være smart å legge alternative forbindelser i stor grad langs eksisterende riks og fylkesveier da vil man kunne gi rask internetttilgang til bygder langs fibertraseen.

Kommunene er i gang med et «digitalt skifte» for å gi bedre og flere tjenester til innbyggere. For at dette digitale skiftet skal bli vellykket så må man ha en solid, sikker og en godt utbygget digital infrastruktur. Alternativet er at befolkning og kommuner i distrikter blir en del av et «digitalt utenforskap» i Norge.

Avinor planlegger å fjernstyre flytårn på en rekke småflyplasser langs kysten, blant annet i Mehamn hvor det er bare en sjøfiber som går inn til kommunen. Man kan risikere ved brudd på sjøfiber at flyplass ikke vil være operativ før kabelreparasjon er utført.

TERTIALRAPPORT 2/2017

Saksbehandler: Ingrid Majala
 Arkivsaksnr.: 16/496

Arkiv: 212

Saksnr.:	Utvalg	Møtedato
37/16	Formannskapet	07.06.2016
25/16	Kommunestyret	16.06.2016
74/16	Formannskapet	22.11.2016
73/16	Kommunestyret	08.12.2016
26/17	Formannskapet	06.06.2017
25/17	Kommunestyret	15.06.2017
43/17	Formannskapet	17.10.2017
/	Kommunestyret	

Rådmannens innstilling:

Måsøy kommunestyre tar andre tertialrapport til orientering.

Budsjettregulering vedtas i henhold til kapittel om budsjettregulering 2/2017:

- Bruk av disposisjonsfond på kr 24 225,-
 - Bruk av bundne investeringsfond på kr 129 201,24
 - Bruk av ubundne investeringsfond på kr 61 533,76
- som forklart i samme kapittel.

Dokumenter:

DOK. 1	FØRSTE TERTIALRAPPORT 2016
DOK. 5	MELDING OM POLITISK VEDTAK - TERTIALRAPPORT 1/2016
DOK. 8	ANDRE TERTIALRAPPORT 2016
DOK. 11	MELDING OM POLITISK VEDTAK - TERTIALRAPPORT 2/2016
DOK. 15	FØRSTE TERTIALRAPPORT 2017
DOK. 17	MELDING OM POLITISK VEDTAK - TERTIALRAPPORT 1/2017
DOK. 21	ANDRE TERTIALRAPPORT 2017
DOK. 20	RÅDMANNENS UTREDNING OG INNSTILLING

Innledning:**Saksutredning:**

Andre tertialrapport for 2017 viser en oversikt over regnskapet per 31. august for:

- Samlet overordnet regnskapsoversikt per 31.08.17
- Økonomirapport for hvert rammeområde
- Investering
- Finansrapport
- Budsjettregulering 2/2017

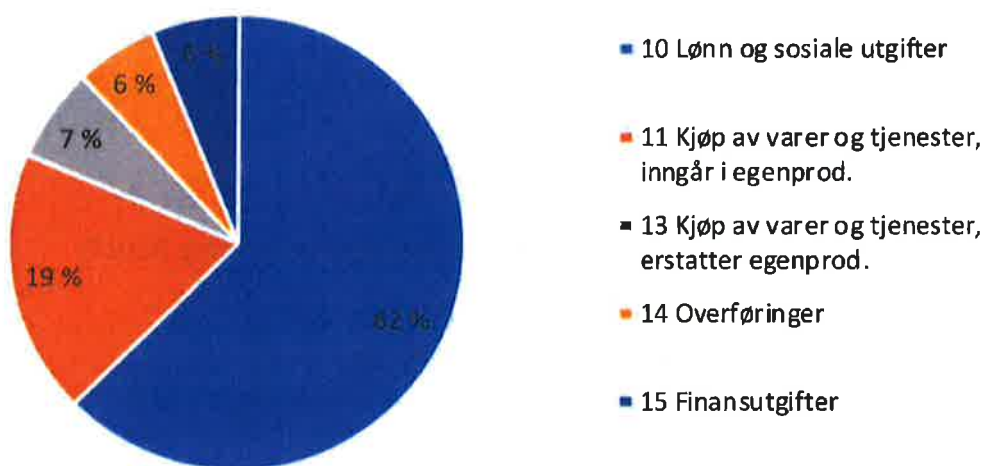
KOMMUNENS OVERSIKT PER 31.08.

	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016	2017
Utgifter	70,07 %	61,93 %	58,70 %	64,27 %	62,64 %	61,71 %	64,16 %	61,09 %
Inntekter	76,07 %	61,92 %	64,95 %	65,19 %	65,38 %	65,37 %	66,30 %	61,60 %

Det fremkommer av tabellen over det prosentvise forbruket på utgiftene og inntektene per 31.08. hvert år tilbake til 2010. Av disse årene er eneste året med underskudd regnskapsåret 2014. Etter åtte måneder drift bør et lineært forbruk ligge på ca. 66,67 %.

Prosentvis fordeling av kommunens utgifter:

R2017

Lønn og sosiale utgifter er største delen av budsjettet til kommunen, og etter fire måneder bør forbruket ligge på 63,12 % (avrundet 63 %). Andelen lønn og sosiale utgifter er en del i overkant i forhold til budsjett.

NÆRMERE OM LIKVIDITET

Det kommer klart frem i finansrapporten at kommunens likviditetsgrad var god 31.12.16 og etter andre tertial 2017.

	2014	2015	2016	2. tertial 2017
Omløpsmidler	35 852 281,44	36 029 015,38	51 460 067,48	47 246 428,20
Kortsiktig gjeld	16 173 575,91	18 193 856,68	17 902 582,30	17 849 235,00
Likviditetsgrad 1	2,22	1,98	2,87	2,65

Måsøy kommune er forpliktet til all gjeld som de kommunale foretakene har. Måsøy Industrieiendom KF har vært i konflikt med en av leietakerene over lengre tid nå, og får ikke inn tilstrekkelig likviditet til å dekke sine forpliktelser. Dermed har foretaket kommet inn i en likviditetskrise, og Måsøy kommune hjelper med konserninterne likviditetslån. Det overvåkes fortsatt nøye.

Måsøy kommune sin likviditet er hovedsakelig basert på skatteinntektene, rammeoverføringene, eiendomsskatt og brukerbetalingene. Overføringene fra staten kommer

10 av 12 måneder i året, da vi ikke får noe i august og desember. Det vil si at kommunen må ha tilstrekkelig med midler til løpende forpliktelser disse månedene.

VIDERE ARBEID I ANDRE TERTIAL

I dag kan det vurderes at Måsøy kommune vil gå med et underskudd ved årets slutt dersom det samlede forbruket fortsetter i samme tempo. Det kommer klart fram i økonomirapportene at det har vært enkelte uforutsette hendelser i driften.

Rådmannen har påsett å overvåke driften av kommunen, og på grunn av den høye driften i kommunen er det vurdert nødvendig å sette innkjøpsstopp fra september. Med innkjøpsstopp vil det si at samtlige enhetsledere må få innkjøp, utenfor daglig drift, godkjent av sektorleder eller rådmannen. Rådmannen vil fortsette å overvåke driften i kommunen gjennom månedlige økonomirapporter.

Det er viktig å påse at den daglige driften ikke «spiser» av overskuddet fra regnskapsåret 2016. På grunn av at overskuddet i 2016 er regnskapsført og avsatt i 2017 vil et underskudd i driften resultere i at avsetningen blir redusert.

Etatssjefens/rådmannens vurdering (også personal- og økonomiske konsekvenser):

Vedlegg:

1. Andre tertialrapport 2017

Havøysund, den 10. oktober 2017

Lill Torbjørg Leirbakken
Rådmann

Ingrid Majala
Ingrid Majala
Økonomisjef

MÅSØY KOMMUNE

TILLEGG SAKLISTE

Utvalg: Formannskapet
Møtested: Rådhuset - ordførerens kontor
Møtedato: 17.10.2017 Tid: kl. 10.00

SAKLISTE

Arkiv	Saksnummer	Journr.
223	17/44	17/617
	HJEMLØSE KATTER I HAVØYSUND	

Orienteringssak:
Budsjett 2018

MÅSØY KOMMUNE, 9690 Havøysund, den 11. oktober 2017

Gudleif Kristiansen
ordfører

HJEMLØSE KATTER I HAVØYSUND

Saksbehandler: Ingrid Majala
 Arkivsaksnr.: 17/617

Arkiv: 223

Saksnr.: Utvalg
 44/17 Formannskapet
 / Kommunestyret

Møtedato
 17.10.2017

Rådmannens innstilling:

Måsøy kommunestyret gir avslag på søknaden om økonomisk støtte til En Siste Sjanse på grunnlag av den økonomiske situasjonen til kommunen i 2017.

Dokumenter:

DOK 1 HJEMLØSE KATTER I HAVØYSUND
 DOK 2 SVAR - HJEMLØSE KATTER I HAVØYSUND

Innledning:

Det er kommet en henvendelse fra En Siste Sjanse hvor de synliggjør ønsket om tilskudd for å kunne ta seg av de hjemløse kattene i Havøysund.

Saksutredning:

Av henvendelsen fra En Siste Sjanse poengterer de dette:

Hjemløse dyr er et kommunalt ansvar. En Siste Sjanse ønsker å hjelpe kommunen og kattene allerede nå før det skulle bli et større problem for både kattene, kommunen og Havøysunds innbyggere.

Konsekvensene av å la en koloni fortsette å vokse vil til slutt ende med en stor mengde katter, som også vil føre til større smittespredning til privateide dyr og mennesker som er i kontakt med dem. Det vil også føre til mistrivsel blant folk som bor i området hvor kolonien oppholder seg, da de blir til sjananse både for mennesker og dyr i nabolaget. Dette kan også føre til at folk tar saken i egne hender, og da begår grove lovbrudd for å kvitte seg med problemet selv (dreper katter selv med rottegift, våpen etc).

For å kunne hjelpe kattene medfører det minimum en kostnad på kr 3000,- per katt. Det er observert rundt 14 katter av befolkningen i Havøysund, og dette tilsvarer minimum en kostnad på kr 42 000,- for En Siste Sjanse.

En Siste Sjanse håper derfor at Måsøy kommune vil prioritere denne saken, ønske å ta imot hjelpen som tilbys og bidra med økonomisk støtte. Det vises forståelse for at kommunen kanskje ikke har midler til å dekke alle kostnadene, men håper at det er mulig bidra så mye som mulig.

Etatsjefens/rådmannens vurdering (også personal- og økonomiske konsekvenser):

Måsøy kommune har forståelse for ønsket til å hjelpe de hjemløse kattene i Havøysund, og ser at dette kan bli et problem for kommunen over tid. På grunn av den økonomiske situasjonen til kommunen har vi ikke mulighet til å støtte formålet i 2017.

Vedlegg:

1. Brev fra En Siste Sjanse: HJEMPLØSE KATTER I HAVØYSUND

Havøysund, den 11.10.17

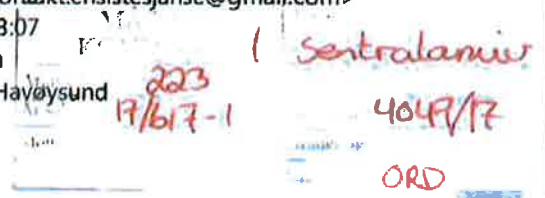
Lill Torbjørg Leirbakken
Rådmann

Ingrid Majala
Ingrid Majala
Økonomisjef

Gudleif Kristiansen

Fra: En Siste Sjanse <kontakt.ensistesjanse@gmail.com>
Sendt: 28. august 2017 23:07
Til: Gudleif Kristiansen
Emne: Hjemløse katter i Havøysund

Kjære Gudleif og Måsøy Kommune :)

Viser til tidligere telefonsamtale vedrørende problemet med hjemløse katter i Havøysund. Som jeg fortalte på telefonen så har vi den siste tiden fått flere henvendelser fra privatpersoner som er bekymret med tanke på flere hjemløse katter som oppholder seg i deres nærområde. Vi vet at Dyrebeskyttelsen Norge Finnmark tidligere har jobbet i flere runder i Havøysund med å ta inn katter, men situasjonen ser ikke ut til å bedre seg. Vi har vært i kontakt med DNF i forbindelse med denne saken, og de har per i dag ikke kapasitet til å hjelpe til pga mangel på frivillige, fosterhjem og økonomiske midler. Vi i En Siste Sjanse (ESS) ønsker veldig gjerne å hjelpe, vi har både frivillige og fosterhjem som ønsker å bidra, men per i dag tilsier ikke vår økonomi at vi kan hjelpe noe mer enn ett par katter. Vi er bekymret med tanke på utviklingen i Havøysund, og at kolonien har vokst såpass på kun ett år, selv om det ble hentet ett kull med kattunger sommeren 2016. Vi frykter at om det ikke blir gjort en grundig jobb nå, så vil kolonien vokse betydelig på det kommende året.

Hjemløse dyr er, som dere sikkert er klar over, ett kommunalt ansvar. Og vi ønsker gjerne å hjelpe Måsøy Kommune og kattene allerede nå før det skulle bli ett større problem for både kattene, kommunen og Havøysunds innbyggere. Konsekvensene av å la en koloni fortsette å vokse vil til slutt ende med en stor mengde katter, som også vil føre til større smittespredning til privateide dyr og mennesker som er i kontakt med dem. Det vil også føre til mistriivsel blant folk som bor i området hvor kolonien oppholder seg, da de blir til sjananse både for mennesker og dyr i nabolaget. Dette fører også gjerne til at folk tar saken i egne hender, og da begår grove lovbrudd for å kvitte seg med problemet selv (dreper katter selv med rottegift, våpen etc), samt at barna i området gjerne får mindre empati for dyrene da de lærer dette hjemme av foreldre som er irriterte på kattene. Vi trenger ikke gå mange år tilbake og se på hvordan situasjonen endte for Vardø Kommune når det ikke ble gjort noe med problemet de hadde med hjemløse katter. Det førte til splid mellom lokalbefolkningen og kommunen, og ga flere negative medieoppslag grunnet kommunens valg av løsning for kattene som da var å avlive de.

Det vi i ESS kan tilby, og gjerne ønsker å gjøre, er å fange inn kattene og plassere de i fosterhjem. Vi ønsker å gi alle nødvendig veterinærhjelp, samt å få alle kastret, vaksinert og ID-merket. Hos oss og i våre fosterhjem vil de få den tiden og hjelpen de måtte trenge for å bli tamme og trygge katter, før de blir omplassert til gode hjem og fulgt opp av oss resten av livet. Men for å kunne gjøre dette trenger vi som sagt økonomisk støtte, da hver enkelt katt (om de er friske) koster oss minimum 3000,- kroner (da for kastrering, vaksine og ID-merke). Vi regner med at flere av disse kattene vil trenge flere timer hos veterinær grunnet sykdom, og diverse medisiner og behandling, før de kan kastreres så det vil medføre store kostnader og det er ikke penger vi i dag har på konto.

De siste dagene har vi jobbet med å få en oversikt over situasjonen, hvor mange katter det er snakk om, hvor de holder til, finne frivillige til å hjelpe oss og frivillige som kan ta de i hus midlertidig. Vi har allerede tatt imot tre kattunger som er 3-4 uker gamle, som ei dame i Havøysund tar seg av. Vi er nå på leting etter moren deres, og håper på å finne henne i løpet av de nærmeste dagene, da kattungene enda dier og er avhengige av henne fram til de er 12 uker gamle. Vi har også tatt inn en voksen hannkatt i kveld, som så langt virker frisk, men som har fryktelig tovete pels og trenger veterinærtilsyn snarest. Hannkatten er fanget inn i Lomvannsveien, mens kattungene og resten av kolonien befinner seg i området Fjellveien og Nordregata. Ut ifra samtalene vi har hatt med personene som bor i området består kolonien av omtrent 10 katter. Det vil med andre ord si at vi mulig ender opp med totalt 14 katter, som da vil koste oss minimum 42 000,-. Og vi har da ikke regnet med ormekurer, mat, kattesand, utstyr, transport og andre kostnader.

Vi håper derfor Måsøy Kommune vil prioritere denne saken, og ønsker å ta imot hjelpen vi tilbyr og at dere ønsker å bidra med økonomisk støtte. Vi har selvfølgelig forståelse for at kommunen kanskje ikke har midler til å dekke hele beløpet vi ser for oss at dette vil koste oss, men håper at dere kan bidra med så mye som mulig. Vi ønsker også gjerne å fortsette å samarbeide med dere i Måsøy Kommune, da med å jobbe forebyggende for å unngå at flere kolonier oppstår og ved å hjelpe til med å lage gode avtaler med veterinærer og evt kastreringskampanjer for å sikre at privatpersoner med få midler også vil få mulighet til å kastrere egne katter. Vi har tidligere gjort lignende avtaler med blant annet Hasvik Kommune, og har så langt lyktes godt i vårt arbeid der.

Om dere har noen spørsmål angående oss i En Siste Sjanse, vårt arbeid eller annet, så må du/dere gjerne ta kontakt med meg på telefon eller mail. Vi håper på raskt og positivt svar, da dette er en sak som haster.

Mvh

Kine Thomassen Østlyngen
Styreleder, En Siste Sjanse
Tlf 93214010
www.ensistesjanse.no

